ISSN 0132-4462.
№ 10 2011
ЖОВТЕНЬ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Заспокойтеся. Це нас не стосується.

НЕ ДОЛЕТІВ...

(Іронічне)

Хтось — занервує, хтось — бурчить сердито.
А хтось і чарку вип'є — край стола.
Ну що робити?! Хлопці, що робити...
Якщо вже гра — хоч плач! — а не пішла!..

Хоча моментів і було немало —
Ворота не діждалися голів:
Як зблизька били — в них не попадали!
А здалеку, — то м'яч не долетів...

А ПРАВОЮ — ПРОЗА

А Микита — з писак... не найгірших!
То ж і каже, прийнявши достатню дозу:
— Лівою ногою краще пишуться — вірші,
А правою — документальна проза...

МИТЬ ДЛЯ СМІХУ

Є мить, що для суму... Є мить, що для сміху!
Іван до Кіндрата звертається тихо:
— Чого це ти, друже... напружився весь?
— Тренуюся — пузом... давити горіхи!

НЕ ЗРАЗУ

Не зразу розібрались карасі:
— Сковорода — з олійкою?!. Мерсі!

Володимир ДАНИК.

м. Черкаси.

Василь ФЛЬОРКО

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

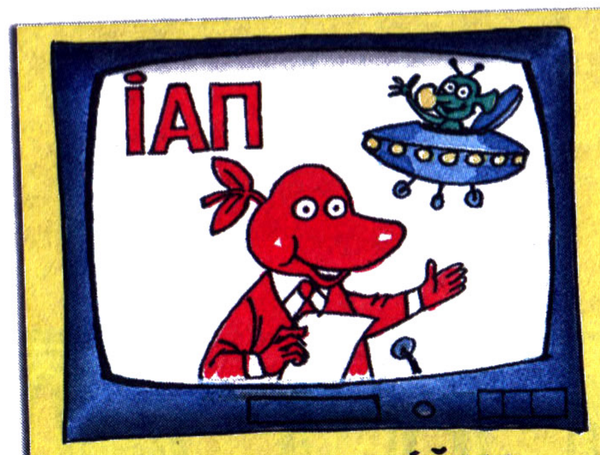

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ОСЬ ВАМ І ГОНДУРАС!

Злі язики, які хочуть дуже допекти українцям, ні-ні та й бовкнуть: «Та у вас там, як у Гондурасі!»

Нещодавно експерти Світового банку і Міжнародної фінансової корпорації оприлюднили рейтинг «Ведення бізнесу-2011». Ми — серед аутсайдерів. І за рік ще перемістилися на три позиції нижче — 152 місце серед 183 країн. Попереду нас Ліберія — 151 місце. Позаду Болівія — 153. А щодо Гондурасу, то він випередив нас аж на 24 позиції.

ЧЕРГА ДЛЯ ДІТЕЙ

За офіційними даними лише 59% дітей віком від 1 до 6 років можуть відвідувати дитячі садочки. У більшості дошкільних закладів групи переповнені. 106 тисяч дітей перебуває в черзі, щоб влаштуватися до дитсадка. Мабуть, молодим сім'ям треба займати чергу ще за кілька років до народження дитини.

А як багато було говорено про дошкільну освіту. Та яка ж вона, коли дитина позбавлена можливості її здобути?

ЗАВАЛИМО КИТАЙ ГРЕЧКОЮ!

Цього року в Україні, згідно з директивами, що надійшли зі столиці, було розширено посіви гречки. Віджнивували. І що ж маємо? Приміром, на Харківщині зібрали гречки у п'ять разів більше, ніж тут споживають. Тепер гречкосії не знають, що робити з урожаєм. Аграрний фонд України закупив дещицю. А решту?.. Сільгоспвиробники скаржаться, що оптовики не дають їм і по 4 тис. грн. за тонну.

Ясно, що китайську гречку ми тепер купувати не будемо. А може, наші «директивники» кинуть клич: «Тепер давайте завалимо Китай нашою гречкою!»

УВАГА! УВАГА! УВАГА

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

Дорогі друзі!

Наступного року нашому журналу виповнюється 90 років! Це одне із найстаріших видань України. Його читали ваші батьки, діди, прадіди. Хотілося б, щоб ми відсвяткували славний ювілей із найширшим колом наших читачів. Уже розпочалася передплата на «Перець» на 2012 рік.

У цей скрутний час ми зробили все, щоб ціна на журнал не підвищувалася ні на копійку. Тож поспішіть на пошту сьогодні.

Передплатна ціна:
на рік – 65 грн. 64 коп.,
на 6 місяців – 32 грн. 82 коп.,
на 3 місяці – 16 грн. 41 коп.

У кіоски «Перець» надходить у обмеженій кількості і коштує там набагато дорожче, ніж за передплатою.

Будьте з «Перцем»!

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

КОРОТКО КАЖУЧИ

♦ *Пам'ять, на відміну від жінок, зраджує нам лише тоді, коли вже нікуди не годиться.*

♦ *Зникаючі рослини і тварини занесені до Червоної книги. А куди записати зникаючі села?*

♦ *Якщо в голові туман, то для всього іншого вже немає місця.*

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

ПЕРЕВІРКА

ГУМОРЕСКА

— Шановний пане Сергію! Ви директор фірми із солідним стажем. Розвернулися ви ген-ген — кожному б так. Щасти вам у добру годину! Зрозумійте, я ж вас не питаю, звідки у скромного трудівника із середньостатистичною зарплатою особняк у передмісті і дача в Ялті...

— То все наклепи недоброзичливців у податкову інспекцію і прокуратуру...

— Зрештою, мене не обходить, звідки у вашої дружини, скромної операціоністки комерційного банку, взявся новісінький джип...

— Їй подарували спонсори...

— Звичайно, у кожної дами мають бути прихильники... Але ж аж такі?! Зрештою, мене це якнайменше хвилює. Як і не обходить те, за які такі кошти ваш єдиноутробний брат — президент страхової компанії, купив собі гелікоптер...

— Законодавством не заборонено...

— Та звичайно. При цьому я не цікавлюся яхтою сестри вашої половини...

— Пане інспекторе, мені здається, що ви дуже поінформовані.

— Не без того. Робота така. Хотів би не знати, що у вашої тещі зберігається у банківському сейфі контрольний пакет акцій нафтопереробного заводика, але знаю. І мене це дуже гнітить...

— А ви просто забудьте...

— Не забувається. Документи свідчать і про те, що ваш батько, знавець антикваріату, має чудову колекцію меблів вісімнадцятого сторіччя і картин епохи Відродження...

— Мій батько просто шанувальник мистецтва...

— Я не заперечую. Навпаки, пишаюся ним, скромним бухгалтером міського ринку, який скрізь встигає...

— Саме так. Батькові хоч розірвися...

— Наша податкова інспекція закриває очі і на вашого тестя — господаря таксопарку. Мабуть, його «Ролс-ройс» зібраний із запчастин?

— А то що?

— Нічого. Просто нас більше цікавите ви. Я вас дуже прошу — заплатіть податки.

Володимир СУБОТА.
м. Харків.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Юрій КОСОБУКІН

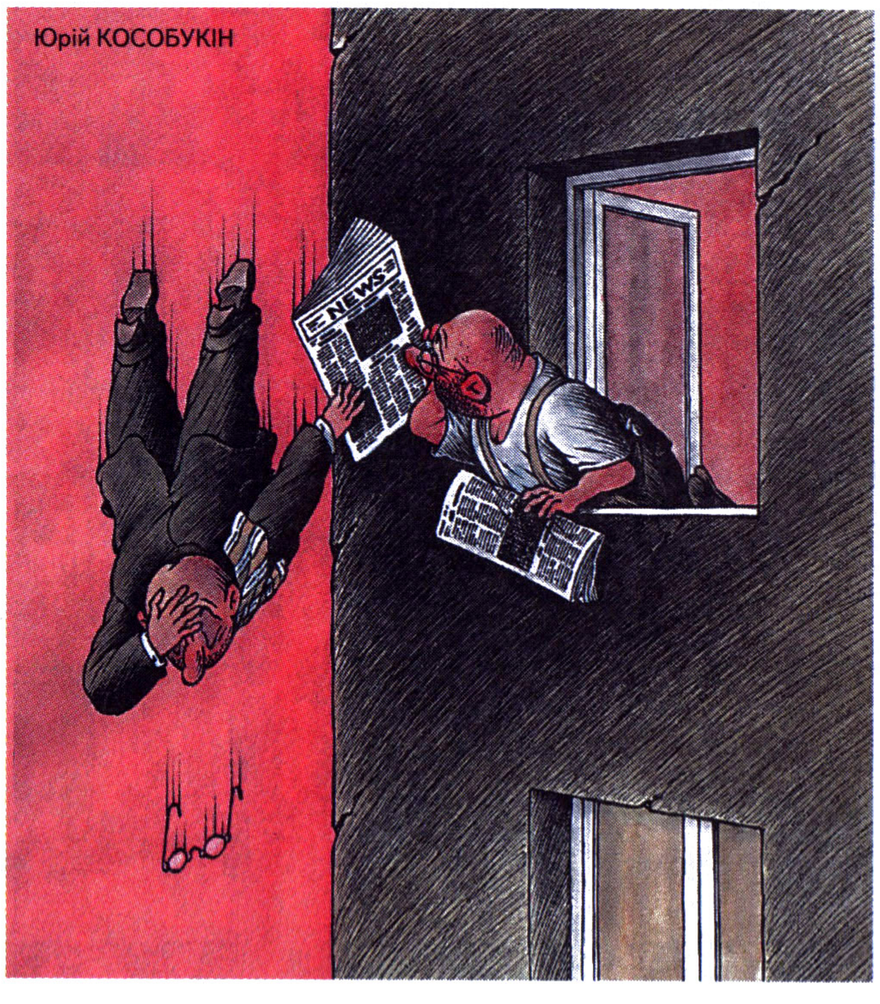

Біля залізничних кас черга, як правило, мовчазна. Та сьогодні, тридцятого вересня, в ній щось розгомонілися.

— О, добрий день, Маріє Мефодіївно! З Днем бібліотекаря!

— А що, сьогодні День бібліотекаря?

— А то ж як! Навіть по радіо передавали.

Хтось із черги вирішив проявити і свою обізнаність:

— Сьогодні День Віри, Надії, Любові і їх матері Софії!

— А я чув, що сьогодні День усиновлення дитини!

— Ну, дають! Сьогодні День учителя! Ще зранку учні їм романси виспівують.

Вусатий молодик, щойно придбавши квитка і ховаючи його до кишені, радісно зустрів приятеля, що підійшов до черги:

— О! Привіт, старина! Ходімо хильнем по чарчині, сьогодні свято!

— Це ж яке?

— Якщо вірити людям — День усиновлення бібліотекарів Віри, Надії, Любові та їх матері Софії, що вчительською була!..

Анатолій ГОРБІВНЕНКО.

м. Сміла Черкаської області.

Зі святом!

УСМІШКА

ПАТЕНТНЕ БЮРО „ПЕРЦЯ“

Сергій ФЕДЬКО

Валерій ЧМИРЬОВ

Василь ФЛЬОРКО

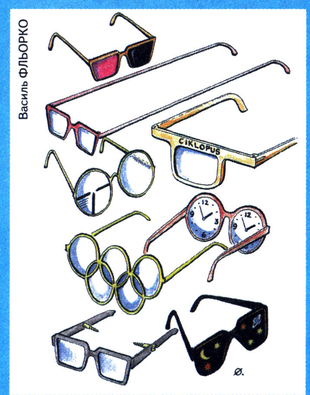

Василь ФЛЬОРКО

Презентація у „Перці“

Віталій СУДДЯ – письменник-гуморист, наш автор та ще й курінний, бо сторінка сатири і гумору, яка ось уже 20 літ періодично з'являється в парламентській газеті «Голос України», знана як «Курінь», – нещодавно видав книжку «Недоперепремудрості». Під заголовком у дужках пояснення: із заповідних копалень української політики 1990-2010 років. У ній зібрано мовні перли наших «чолових» із коментарями гумориста. Декого з політиків добре знають і сьогодні, а дехто, можливо, увійде в історію завдяки цій книжці. Тож ніколи не треба ображатися на автора, навпаки, треба його хвалити і просити: «Надрукуйте, Віталію Івановичу, про мене ще...» Тим більше, що в кінці книжки Віталій Суддя запитує: «Далі буде???»

БІДА БЕЗ КОЛГОСПІВ

Іван Макар:

— Коли я балотувався в народні депутати, один чоловік сказав мені: «От ти кажеш, що можна обійтися без колгоспів. А де ж я крастиму?»

Від чергового:

— Пане Макаре, а ви цьому чоловікові відповіли б: «Досить! Минув час красти по-колгоспному, тепер крастимуть по-державному!»

ДИВЛЮСЬ Я НА КОМІТЕТ...

Іван Плющ (про Комітет боротьби з організованою злочинністю):

— Я дивлюся на комітет, який очолює Президент Кравчук, і не розумію: або комітет недостатньо працює або мафії у нас нема.

Від чергового:

— Не туди дивитеся – просто мафія працює у комітеті!

КОМУ ВІЙНА – КОМУ МАТИ РІДНА

Іван Заєць:

— Мені дуже багато людей телефонують. Я запитав одного чоловіка: «Як ви тепер сприймаєте те, що сесія Верховної Ради не транслюється?» Він відповів: «Як після війни. Гупало, гупало — і тиша, аж у вухах дзвенить».

Від чергового:

— А що гупати, транслювати!? Гроші люблять дзвінку тишу. Особливо в депутатських кишенях.

П'ЯТЬ П'ЯТНИЦЬ НА ТИЖДЕНЬ

Валентин Яблонський:

— Вважаю, що звіт Президії Верховної Ради перенесено на п'ятницю, а ми знаємо, що в п'ятницю нам ніколи не вдається повнокровно працювати...

Від чергового:

— І таких п'ятниць у вас п'ять...

ДИВОВИЖНЕ – ПОРУЧ

Валентин Ландик:

— Треба виходити в Києві на Хрещатик, підходити до людини й запитувати: «Тобі стало краще жити?»

Від чергового:

— Навіщо так далеко ходити? Вийдіть на Грушевського, до Кабінету Міністрів, і запитайте!..

ТОНЕМО В ПОЖЕЖАХ?

Віталій Бойко:

— Кабінет Міністрів нагороджує суддю Верховного суду. Спитати б: за що? Я, наприклад, вважаю, що суддя може бути нагороджений лише медаллю «За порятунок потопаючого» або ж «За відвагу на пожежі».

Від чергового:

— Все правильно, Віталію Федоровичу. У нас же влада щоразу, якщо не тоне, то обов'язково горить. Тому й нагороджують...

ГІПОДИНАМІЯ

Леонід Кучма:

— Віднині село може розправити плечі...

Від чергового:

— І простягнути ноги!

ДОЧЕКАЛИСЯ

Святослав Піскун:

— Більше в нас корупції в Україні немає. Немає в нас корупції в Кабміні, немає корупції в міністерстві, немає корупції в МВС. Немає корупції в прокуратурі, немає корупції в СБУ. У нас у Податковій уже немає корупції. Корупція залишилася тільки в сільських радах... Я всіх вас вітаю.

Від чергового:

— А от і ні – тепер у нас офіційними корупціонерами вважаються громадяни, котрі обіймають посаду двірника і кондуктора на транспорті. От із цим успіхом я і вітаю нашого Прокурора.

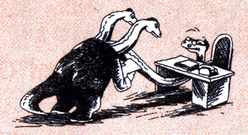

ГОЛОВА ПОЗА ГРОЮ

Олександр Мороз:

— Політика, як футбол. Тільки політики грають м'ячем, усередині якого – цеглина!

Від чергового:

— Ах, ось чому наші політики не грають головою?!

РОЗУМНІ ДУРНІ

Роман Зварич (про відміну постанови про відставку уряду Ю.Єхануров):

— Я зараз відчуваю себе дурнем. Я думаю, що так само має почуватися кожен народний депутат, тому що, коли він так не почувається, то він ще дурніший...

Від чергового:

— А я думаю, щоб не відриватися від наших депутатів, і ми маємо почувати себе дурнями. А той, хто поки що не почувається повним ідіотом, нехай негайно вмикає новини.

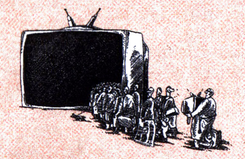

ЙОГО ЗНАЮТЬ УСІ

Дмитро Святаш:

— Якщо ніхто не знає прізвище Прем'єр-міністра, значить, уряд гарний...

Від чергового:

— А якщо всі знають прізвища Прем'єр-міністра, значить, народ поганий попався.

ЧЛЕНСЬКИЙ ВНЕСОК

Олександр Стоян:

— Хіба можна було це робити? Не випадково те, що Президент підписав указ у страсний тиждень, справді зробив великий гріх, Бог був на нашому боці.

Від чергового:

— Невже й Бог став членом профспілки?!

БІДНІ ЛЮДИ

Арсеній Яценюк (про декларування політиками своїх доходів):

— По декларації 40-60 тисяч, а на руках, на ногах і в штанах більше грошей, ніж в річній декларації.

Від чергового:

— А все чому – бо бідні! Бояться залишити все оте, що на ногах і в штанах, — вдома! Раптом дружина заначку знайде.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

perec-ua.
perec-ua.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Няв! А з якого це дива Мурка заговорила англійською?...

Перчинки

ДОРОГА

У будь-якому місті, якщо їхати хорошою дорогою, можна приїхати до будинку мера.

СИГАРЕТИ

Андрій Васильович Супруненко, ідучи на полювання, помилково взяв із собою сигарети сина, покурив і вже до обіду в лісі, що поблизу рідного райцентру, підстрелив слона і трьох жираф.

ОГОЛОШЕННЯ

«Чоловіка гарного, розумного, щедрого, доброго, ніжного, непитущого, некурящого, негулящого... хотілося б просто побачити».

СКАРГА

Пенсіонер Віктор Семеняка, три роки тому пішов скаржитися в приймальню депутата, щоб той допоміг відремонтувати в його будинку дірявий дах і труби опалення, які протікають. Три роки там сидить і скаржиться — але в теплі і з цілим дахом над головою.

ЗАГАДКА

Чому банки для пива виробляють із матеріалів, які 100 років не розкладаються на звалищах, а кузови автомобілів — із таких, що гниють через 3-4 роки?

БЕЗ ПОДАТКІВ

Подейкують, що через кілька літ уряд відмінить усі податки і введе данину.

Зібрав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.

Олексій КОХАН

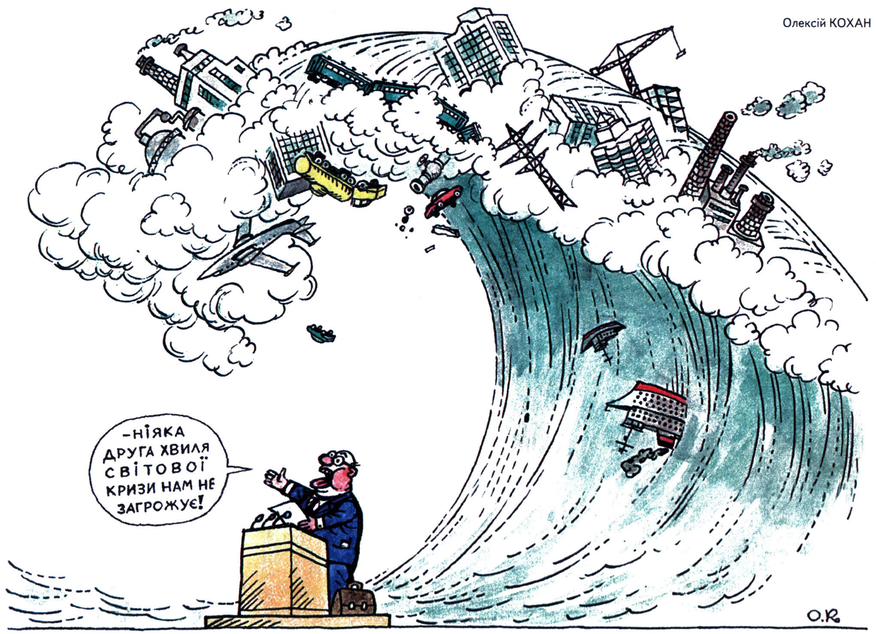

НЕМА ПРОБЛЕМ

УСМІШКА

Я переступив поріг терапевтичного кабінету.

— Зачекайте, — підвівся з-за столу лікар.— За дверима зачекайте...

— Скільки? — питаю.

— Хвилин десять.

— Скільки?

— Десять хвилин. У вас зі слухом проблеми?

— У мене проблем нема тільки з грошима.

— Овва! — роззявив рота терапевт.

— Так скільки чекати? — перепитую.

— Радий вас прийняти прямо зараз, — в очах лікаря заграли бісики. — Чого нам відкладати. Здоров'я — головне. Розповідайте, що вас турбує.

Я розповів. Терапевт дві години мене обстежував: і спереду, і ззаду, і знизу, і зверху. Весь цей час примовляючи, що здоров'я треба берегти. Скаржився, що медицина фінансується на нуль цілих два нулі сотих відсотка. Потім виписав направлення на фізичні процедури, рецепт.

— А ви щось говорили про гроші... — розгублено натяknув. — Казали, що у вас із ними нема проблем.

— Що казав, то казав, тільки я мав на увазі, що як нема грошей, то нема з ними й проблем...

Григорій СОЛОМОНЧУК.

м. Київ.

Валерій ЧМИРЬОВ

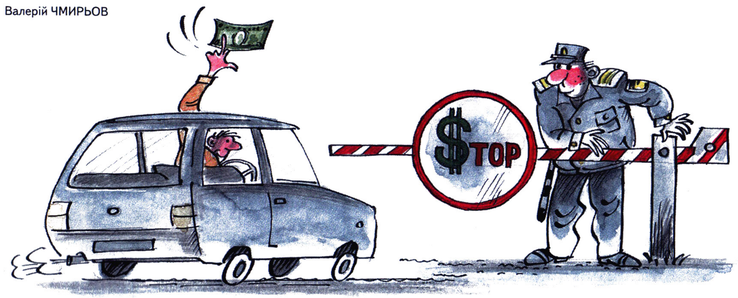

ЗАПИТАННЯЧКА

А удар по колінах, з яких хочемо звестися, вважається ударом нижче пояса?

* * *

Чому, коли Бог посилає нам шматочок сиру, ми ловимо гав?

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Володимир СОЛОНЬКО

Дружній шарж Анатолія Арутюнянца.

Анатолій КОСМАТЕНКО

(1921 - 1975рр.)

БАЙКА ПРО ДВОХ КІНДРАТІВ ТА ПРО СКОРОЧЕННЯ ШТАТІВ

В якійсь конторі – «Заготвіск» чи «Заготпух» —
Було два сторожі – Кіндрати.
Над ними був окремий апарат:
Начальник,
головбух,
заступник
і помбух, —
Приставлені на те, щоб той і той Кіндрат
Одержував у них зарплату.
Земля крутилася...
В конторі знали — рахувати,
А сторожі – у калатала калатати.
Та ось прийшов наказ:
«Підкоротити штати!»
Зібравсь окремий апарат,
Став думати-гадати
І вирішив: підкоротить свій штат...
На... одного Кіндрата.
Тепер скорочений Кіндрат
Живе, йому й живеться –
На іншій він роботі,
Він ходить та сміється.
А нескорочений Кіндрат
І сам собі не рад,
Не рад він також апарату,
Де одному
Йому
Зарплату
Сидять-рахують вчотирьох.
Йому ж – ні з'їсти, ні поспати:
Тепер він трудиться за двох!

Отак, буває, бюрократи
Скорочують роздуті штати!

ПЕРЕКИНЧИКИ

Лев і Ведмідь затіяли війну.
Три дні точилося побоїще криваве.
Хитались терези. Бійців ріділи лави.
І трудно знать було у пору ту страшну,
Хто заживе ганьби, а хто доскочить слави...
От раз, як Лев притьмом на ворога наліг,
Вночі до нього у барліг
Непрохані, неждані входять гості –
Три перекинчики, три Зайці куцохвості.
Ввійшли і падають до ніг:
«Помилуй, Леве, нас! Ми рядові, ми прості.
Нехай і в таборі ведмежому були,
Однак біди тобі не завдали:

У бій ми не ходили, ми ховалися в обозі.
Прийми ти нас. Тепер готові ми
За тебе стати зубом і грудьми,
Готові все твоїй віддати перемозі!»
«Хоча Ведмідь мій ворог з ворогів,
Хоч я на нього дуже лютий,
Але із розуму, на щастя, я не збутий,
Щоб взять таких-от вояків.
Ви продали його, як трудний час наспів.
Чи ж певним буть, що в час якої скрути
Я зможу долі ворога минути?!» —
Так мудрий Лев на відповідь сказав
І перекинчиків прогнав.

ВІДДЯКА

«Хай хто і що мені не каже,
Сьогодні в нас найперше зло –
Нема чого таїтись –кража!
Такого ще у лісі не було...
Раніш – траплялось, крали у громади,
Тепер же — і сусід в сусіда краде.
І хай би з голоду, а то наживи ради!
Пора кінчати. Годі. Допекло!» —
Ведмідь не встиг своє договорити,
Як дехто вже й шуміть:
«Неправда!», «Наклеп!»,
«Перебільшує Ведмідь!»,
«Не можна всіх уряд голити!»
А Мишка стиха: «Красти – треба вміть».
А Тхорик теж: «Не треба гав ловити!»
«Заждіть, заждіть –
На пень забралася Лисиця. –
Таке верзти, скажу я, не годиться.
Ну, може, хтось колись та щось і вкрав,
Так то ж давно було й дрібниця.
А нерозважно кип'ятиться,
Та ще й ганьбити ліс – нема підстав.
А ти, Ведмедику, одразу бити в дзвони...
Є сторожі, спасибі, в нас, і є закони!»
«Я всіх і не ганьблю! Я ще не все сказав...»
«Облиш, облиш. У нас немає часу
Такої пізньої пори
Вислухувать словесні викрутаси», —
Сказала й подалася до нори,
Щоб підвечерять ласо.

Прибігла. Рилась, порпалась в пилу...
Аж хтось її м'ясце (накрадені запаси)
Підчистив геть – як під мітлу!

Щоб Лиска з горя не вдалася часом
В печаль-зневіру немалу, —
Я про запас припас моральку вдалу.
Ге, де ж вона?.. Рятуйте – вкрали!

Віктор КОНОНЕНКО

Іван САВЛЮК

— Знайомого побачив?
— Та ні! Дивлюсь, що вони йдуть не в ногу!

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ВИСКОЧКА — *фурункул.*

ОБЛІГАЦІЯ — *змагання за перехід у вищу лігу.*

БЕЗКОЗИРКА —*картяр без козирів на руках.*

ХРОНІКА — *страва з хрону.*

ПІДВОРІТТЯ — *воротарський майданчик.*

ПОПЕРЕДНИК — *лідер забігу.*

ОРДИНАТОРСЬКА — *відділ нагород.*

Василь МОМОТЮК.

ЧИСТИЛИЩЕ — *пилосмок.*

БУЗУВІР — *забобонний чоловік.*

КРИТЕРІЙ — *покрівельник.*

ЩУПАЛЬЦІ — *масажисти.*

ДЕРЖИМОРДА — *рамка для портрета.*

ПЕКЛО — *гірчичник.*

ПОКОЇВКА — *працівниця моргу.*

ГРІШНИЦЯ — *казна.*

ЗАЛІЗЯКА — *кишеньковий злодій.*

ДЕРУНИ —*податківці.*

ДІТЛАХИ — *поношений дитячий одяг.*

МЕДАЛЬЙОН — *вулик.*

Іван ТОКАРЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ой, скільки тут черепків! Мабуть, велика сварка була.

Вінегрет із перцем

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ви порушили територіальні води приватного володіння!

Валерій ЧМИРЬОВ

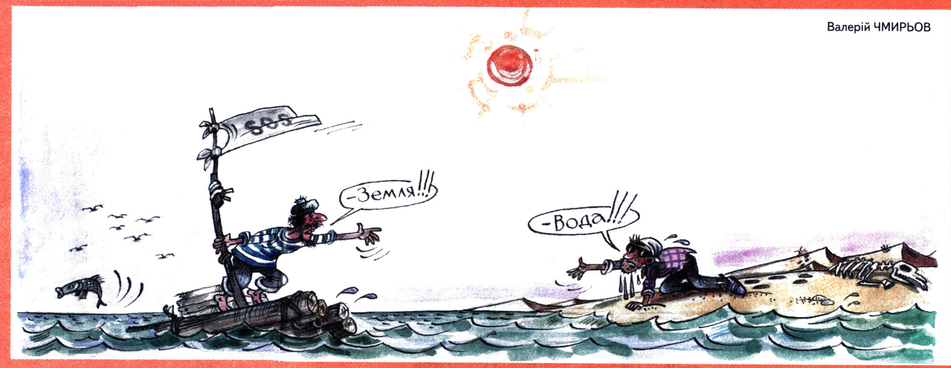

Народні усмішки

ЗБИТКИ

— Чого така сумна, Оленко?

— Та чоловік сказав, що подасть на розлучення.

— Чому?

— Каже, що я гречку купувала за завищеною ціною і завдала збитків сімейному бюджету.

— Ти ще скажи спасибі, що в суд не подав...

РОКФОР

— У вас є сир рокфор?

— А що це таке?

— Сир із пліснявою...

— Сиру нема, але є хліб-рокфор, ковбаса-рокфор, пиріжки-рокфор...

Почув і записав Василь БУПАТОЦЬ.

м. Лубни на Полтавщині.

Народні усмішки

ШТУЧКИ

В аеропорту «Бориспіль» гуцул проситься на борт міжнародного авіалайнера.

— Наш літак в Карпатах не сідає, — пояснюють йому. — Ось іде перший пілот, запитайте у нього...

Після короткої розмови гуцул пропонує:

— Якшо в Карпатах посадки нема, то ви на якийсь кілометр-два спустіться нижче, я й зіскочу.

Перший пілот погодився. Летять. Пролітають над горами. Стюардеса:

— Вам виходить!

Гуцул зістрибнув, а стюардеса побігла до пілота:

— Ви ж обіцяли хоч на пару кілометрів опуститися нижче! Чого не зробили цього?

— «Чого, чого!» — пробуркотів пілот. — Знаю я ці штучки: летітимеш низько — один зістрибне, а п'ятеро заскочать.

Почув і записав Ярослав РОМАНЕНКО. м. Чернівці.

Микола КАПУСТА

Данило КУЗНЄЦОВ

Народні усмішки

ПОМЕНШЕ БАЛАКАЙ

На далекому хуторі живе дід. Сам-один.

Глибокої осені листоноша везе йому листа від онука. Холодний дощ перішить ось уже два дні. Велосипед грузне у багнюці. Нарешті добрався, грюкає у двері. Виходить дід. Листоноша не стримується:

— Живуть тут... у чорта на рогах, а ти їдь, здоров'я вбивай.

Дід його уважно вислухав:

— Усе сказав?

— Усе... Ну... начебто.

— Ти поменше балакай, а то я щоденну газету випишу... Передплата почалася?

— П-п-почалася... — зблід листоноша. — Але я б вам радив виписати не газету, а журнал «Перець», наприклад!

— А чому «Перець»?

— Бо він виходить раз на місяць, а перечитувати та передивлятися його можна кожен день.

Почув і записав Юрій СКИБА. м. Любомль, Волинська область.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

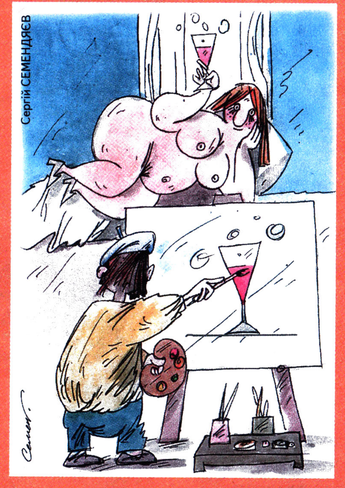

Віктор КОНОНЕНКО

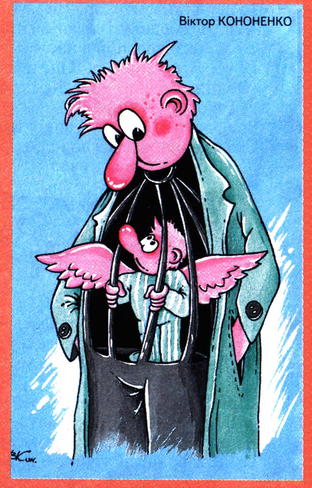

Олег ГУЦОЛ

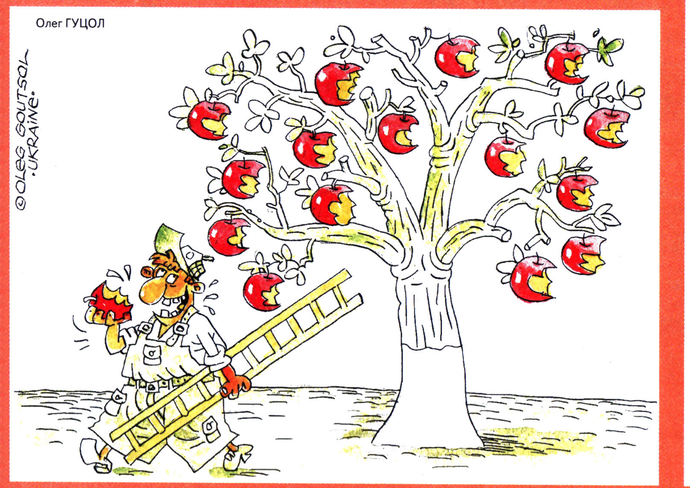

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Економимо на боєприпасах... Кавуни з нітратами!

Наш партнер — найкращий ілюстрований журнал для юнацтва

ОДНОКЛАСНИК

Передплатний індекс 74394

Розповіді про найпопулярніших співаків та музичні гурти, зустрічі на «Острові любові», «Відеотека», «Кіоск муз», «Ярмарок новин», «Най-най-найцікавіші історії та факти», вірші й оповідання старшокласників, «Спорт», кулінарні рецепти «Нашвидкуруч», мода, «Ігротека» та, як же без цього,— анекдоти, приколи й усмішки... Усе це у журналі для підлітків — «Однокласник»!

ВЧИТЕЛЬКА — ЗАВЖДИ ВЧИТЕЛЬКА

Вчителька української мови повертається увечері додому. До неї підбігає чоловік:

— Стояти! Це пограбування!

На що та з докором відповіла:

— Стояти — це дієслово, телепню!

Надіслав Микола БОНДАР.

м. Кіровоград.

НАКАЧАВ

— Вирішив накачати прес. Ліг на підлогу. Лежав, лежав та й заснув.

Надіслав Михайло СЕРЕДА.

м. Тростянець на Сумщині.

ЕКСПЛУАТАТОР

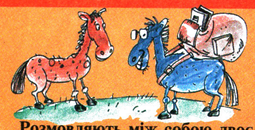

Розмовляють між собою двоє коней:

— Я такий нещасний, такий нещасний. Хазяїн у мене — просто експлуататор! Працюю зранку до вечора. Води не завжди вдається попити...

— А ти напиши скаргу в товариство захисту тварин.

— Ти що! Якщо хазяїн довідається, що я вмію писати, примусить ще й допомагати виконувати домашні завдання своєму синочку...

Надіслала Інна КОЛОДНИЦЬКА.

м. Ямпіль на Вінниччині.

І ЦЕ ЙОГО ВРЯТУВАЛО

Крокодил завмер і тридцять хвилин прикидався колодою, коли Віталій Кличко випадково присів на нього відпочити.

Надіслав Сашко КИРИЛЕНКО.

м. Київ.

КОШМАР

Найстрашніший кошмар для молоді — зарядка в плеєрі закінчилася, а їхати додому ще двадцять хвилин.

Надіслав Дмитро ДИЧЕНКО.

м. Нікополь Дніпропетровської області.

Данило КУЗНЄЦОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

29-го вересня у рідному місті нашого художника Анатолія Гайна — Кривому Розі — у міському виставковому центрі відкрилася його персональна виставка карикатур. Було сказано багато теплих слів і гідно пошановано талант Анатолія Євгеновича. Відвідувачі щиро сміялися над карикатурами, а художник тут же додавав: «Ця карикатура вперше була надрукована в «Перці»! Вітаємо тебе, друже! Нових публікацій у «Перці», нових виставок!

Анатолій ГАЙНО

Олександр МІХНУШЕВ

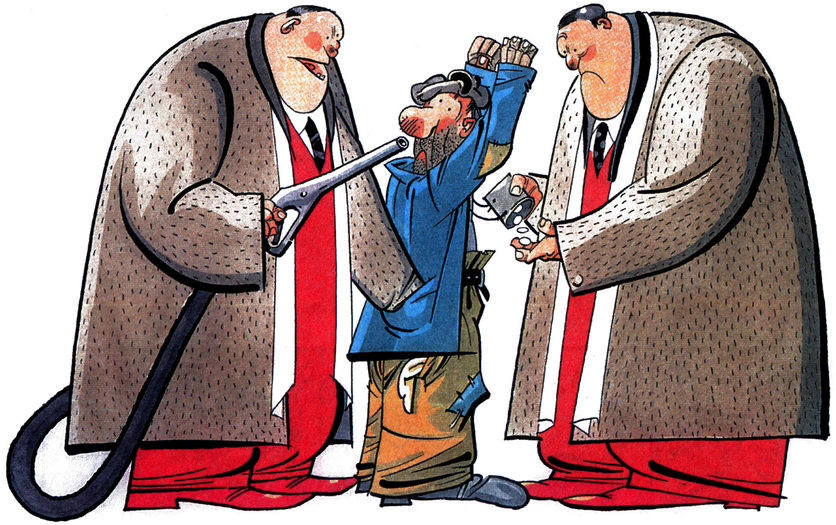

ЦАР ЗВІРІВ

ГУМОРЕСКА

В одному зоопарку не встигали міняти директорів. Колектив гнилий — постійні чвари, кожному хочеться керівної посади. А тут іще як не слон відкине хобота, то кабан уріже дуба. Врешті, ніхто на цій землі не вічний. А злі язики плещуть: «Директор винен! Дивіться, який червонопикий!» Якби той директор на спиртзаводі працював, то казали б, що то від алкоголю: «Зранку до вечора не просихає.» А в зоопарку: «Зайці моркви по кілька місяців не бачать, мавпам банана і не показують, м'ясо у лева цуплять... І все під орудою директора!»

Сергій Петрович Нетутешній очолював звіринець не більше трьох місяців. Ніби й усе добре. Гуси-лебеді у теплі краї не полетіли, кобра нікого не вкусила, слон на місці — вольєром гуляє, дітей звеселяє...

Та одного вечора йому зателефонували з міськради:

— Не виправдовуєте, Сергію Петровичу, нашого довір'я! Є на вас сигнал. Пишуть, що лев «під вашим керівництвом» так схуд, що скоро між прутами клітки пролізе і з зоопарку дремене... У середу чекайте комісію.

Це було в понеділок. А пізно ввечері у вівторок лев зник. Зателефонував нічний сторож:

— Сергію Петровичу, пропав лев!

— Помер?

— Та ні, просто зник...

Прилетів Сергій Петрович у зоопарк — нема царя звірів!

— Скажуть, що й справді між прутами клітки проліз.

— Та як же він пролізе? У нього ж голова — як гарбуз! — заперечив сторож.

«Значить, це хтось із «доброзичливців» постарався. Хтось же скаргу ту писав... Тепер ось випустив лева з клітки. А комісія скаже: «А таки утік лев! Не витримав лихої долі...» — подумав Сергій Петрович, махнув рукою і побрів додому. Побрів та не добрів. Убитий горем і такою підступністю зайшов до свого однокласника Леопольда Федотовича Качечки, що жив із ним на одній вулиці.

— О, що це в лісі здохло?! — радісно зустрів його однокласник. — Років із п'ять не бачилися!... Проходь, по чарці вип'ємо. Ми якраз із дружиною вечеряємо.

— У лісі нічого не здохло, а ось в зоопарку — лев пропав. А завтра комісія... — сів до столу опечалений Сергій Петрович.

Випили по чарці. Задумалися. І тут дружина Качечки каже:

— Леопольде, тобі друзі на іменини чучело лева подарували. Он же у вітальні стоїть без діла...

— Ну?

— Нехай покладе його Сергій у куточок клітки. Мовляв, відпочиває лев.

— А якщо хтось наважиться його дрючком штрикнути: чи живий? — похитав головою чоловік.

— Тоді сам залізай у шкуру. Виручай друга. Все одно вже другий місяць без роботи. А левові і м'ясо дають...

— Гарний раціон! — підхопив повеселілий Сергій Петрович.

Одне слово, умовили Качечку, щоб той кілька днів побув у шкурі лева. А там, може, й справжній цар звірів знайдеться. Правда, Леопольд Федотович у шкуру ледве вліз, бо мав уже кругленьке пузце і нестандартну фігуру.

— Ти тільки подужче рикай, коли до клітки комісія підійде, — радив Сергій Петрович другу. — Щоб ніхто до тебе не наважився зайти...

... Рано-ранесенько лев, а точніше — Леопольд Федотович, уже подрімував у клітці.

Комісія прибула десь під обід, коли годували звірів. Левові кинули добрячий шмат м'яса. Він підійшов до нього, понюхав і заревів. Але їсти не став: ну хіба буде їсти Леопольд Федотович сире м'ясо? (Домовилися, що увечері дружина прийде, забере і зварить...)

— Розгодували ви лева! — сховав скаргу до портфеля голова комісії. — Написали, що він у вас худющий, а в нього он пузо, як у бегемота.

Леопольд Федотович знову забігав по клітці і заревів.

— Та йому, я бачу, самочку треба! — продовжив голова комісії. — Нехай жирок зжене. Дзвонили нам тут недавно колеги: у їхньому зоопарку левиця лева загризла. Старий був. А цього не загризе. То як ви гадаєте, Сергію Петровичу, — нехай везуть?

— Нехай везуть! — радісно мовив директор.

— Ну, то через пару днів зустрічайте.

Леопольд Федотович як почув це, то й голос втратив, рикати перестав.

— Розумний у вас лев! Бач, усе зрозумів. Зрадів, що ми про нього турбуємося! — сказав на прощання голова комісії. — Бережіть цього красеня! Ми ще від нього потомство матимемо...

Коли комісія поїхала, цар звірів — Леопольд Федотович Качечка — хотів вискочити з клітки. Бо якщо левиця загризла справжнього лева, то що буде з ним? Але тут прибіг Сергій Петрович:

— Ну, Льово, будь і надалі другом, — розкуйовдив левову гриву. — Усе вийшло пречудово! Посидь ще пару днів. Придумаємо щось, придумаємо...

«А що ж сталося із справжнім левом?» — запитаєте ви. Після того, як його випустили «доброзичливці», він перестрибнув через огорожу і чкурнув за місто... Коли відхекався, то нахлебтався з озерця водички, в якій було стільки нітратів і всякої гидоти, що його скрутило у три погибелі. Цілісінький день простогнав у бур'янах на колишньому колгоспному полі, де розвелося стільки мишви, що йому, бідоласі, мало не відгризли хвоста. Потім півдня за ним ганялася зграя бездомних собак. Коли лев знову вискочив на берег озера, то його побачили мисливці, котрі полювали на качок. Ті, правда, уже тричі пообідали і своїми залпами тільки добряче налякали лева.

Уночі цар звірів повернувся до зоопарку. Коли його уздрів Леопольд Федотович, то відчинив двері і мало не розцілував.

Лев ліг у своїй клітці і відразу заснув. А щасливий Качечка стягнув із себе лев'ячу шкуру, скрутив її, і — бігцем додому...

... Уночі його час від часу штовхала під бік дружина:

— Леопольде, не рикай!..

— Рятуйте! — злякано підхоплювався з канапи Леопольд Федотович і, пересвідчившись, що біля нього не справжня левиця, а його дружина, знову вкладався на пухку перину, міцно притискався до коханої і усміхнено муркотів:

— Добре, кицю, добре...

Михайло ПРУДНИК.

Сатиричні мініатюри

СІМЕЙНИЙ ДЕТЕКТИВ

Мовить жінка:
— Дуже хочу
Розкопать сама,
Чим займаєшся удома,
Як мене нема.
Дружбани твої в цім ділі,
Як один, німі.
Щоб дізнатися всю правду,
Заплачу кумі!
— Без проблем,— пішов хазяїн
У атаку сам. —
То давай сюди ці гроші —
Я і передам!

СУМНІВНА ПЕРСПЕКТИВА

Овдовілий чолов'яга,
Як воно бува,
Із сусідами вже тиждень
Горе залива.
— Час мине,— його втішають,—
Загоїш біду,
Ще підчепиш яку-небудь
Кізку молоду...
Від такої перспективи
Вдівець не сія:
— Коли житиму з козою,
То ким буду я?!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

м. Суми.

МОЛОДЕНЬКА КУРКА

— Купіть курку! —
на базарі баба всім гукає. —
Гарна курка, молоденька,
кращої немає.

Дама глянула на курку,
примруживши око:
— Та цій вашій молоденькій,
певно, зо сто років. —

Баба сплеснула в долоні:
— Це брехня всесвітня!
Вісімнадцять їй немає,
ще й не повнолітня.

Олександр ТАРАСЕНКО.

с. Гореничі на Київщині.

Горченя

Сторінка для дітей

ХВІРТКА

Обдивився батько хвіртку, поторгав і каже:

— Геть розхиталася хвіртка.

І Петрик сказав.

— Розхиталась.

— О! Навіть дошка відламалася, — здивувався батько.

— Відламалась, — погодився Петрик.

— Защіпка й та зігнулася, — похитав головою батько.

— Зігнулась, — підтвердив Петрик.

— А хвіртка наче не стара, — замислився батько.

— Не стара, — зітхнув Петрик.

— А таки доведеться робити нову, — розвів руками батько.

— Доведеться, — підтвердив Петрик.

— А стару хвіртку знімемо, — глянув батько на сина.

— Знімемо! — зрадів Петрик. — Бо як ще раз на ній проїду — вся розпадеться!

У цьому РЕБУСІ, зашифровано норвезьке прислів'я.

ОЛЕНКА І ЗЕЛЕНІ СТРАХОВИСЬКА

У глухому закутку подвір'я виросли Будяк, Реп'ях і Кропива. Виросли і засперичалися, кого з них найбільше боїться дівчинка Оленка.

— Я такий великий і колючий, — бундючно взявся в боки Будяк, — що дівчинка навіть не підступить до мене.

— А до мене хоч і підійде, — хвалькувато озвався Реп'ях, — то я так учеплюся їй за плаття, що вона кликатиме маму.

— От я коли вжалю Оленку, — прошипіла Кропива, — тоді їй не допоможе навіть мама.

Оленка полола в квітнику й почула їхню суперечку.

— Ану, хто тут найбільше страховисько? — підійшла Оленка з сапою.

Враз притихли Будяк, Реп'ях і Кропива.

Вона б висапала їх, та за ними, в куточку під огорожею, жив Їжачок.

— Добре, ростіть... колючки... Без вас Їжачкові буде незатишно.

Володимир СЕНЦОВСЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

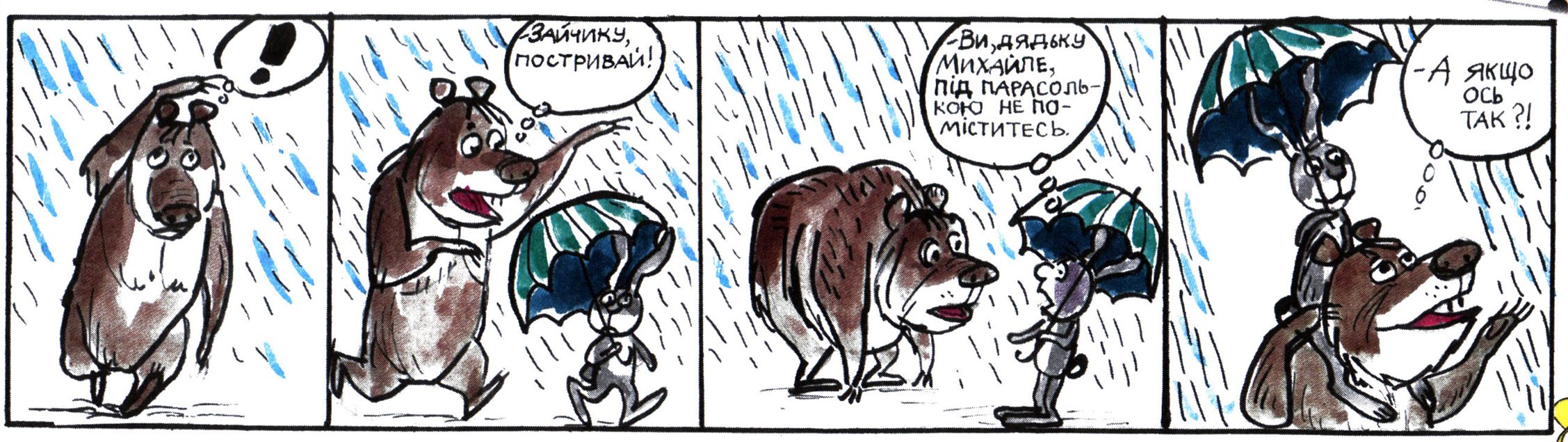

ДОЩОВА ОСІНЬ

Водить осінь хороводи,
Під мелодії дощів
На прогулянку виходять
Парасолі і плащі.

Там розмову парасолі
Із плащами завели:
«Ах, як довго у неволі,
У темниці ми були.

Та вернулися тумани,
Задощило в небесах,—
І ми знову у пошані,
Знов нас носять на руках».

І прийшли тоді до згоди
Парасолі і плащі,
Що найбільша насолода —
Це коли ідуть дощі.

НАЛОВИЛА БАБА ХМАР

Нісенітниця

Наловила баба хмар,
Та ще й одну мжичку,
Потягла їх на базар
Через тиху річку.
А назустріч бережком
Гнав чабан отару,
І змішалися гуртом
Вівці, кози, хмари.
Баба тягне до села
Хмару й хмаренятко,
А із хмари — ну й дива! —
Мекає ягнятко.
Баба гонить батіжком
До базару мжичку,
А зі мжички за мостом
Бекає ягничка.
Дзвонить дзвоником чабан:
«Де моя отара?..»
А розгніваний баран
Б'є рогами хмару.

ТРАЛЯЛЯЙ

Вже зозулі чорноброві
Полетіли за Дунай.
Залишився у діброві
Пересмішник тралялляй.
Тралялляй гнізда не має,
В теплий край не відлітає.
Тільки знає, що здаля
Все когось перекривля:
«Тра-ля-ля!..»
Гей, послухай, тралялляй,
Марно часу ти не гай.
Краще в дуплах до зими
Запасай собі корми.
Схаменися, скоро тут
Хуртовини загудуть.
Заметуть вони раптово
Лісосмуги і поля...
Відгукнулось у діброві:
«Тра-ля-ля!..»

Анатолій КАЧАН.

м. Київ.

КРИМІНАЛЬНІ СЮЖЕТИ

Валерій ЧМИРЬОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Перший постріл потрібно було зробити в повітря! А вже другий — у злочинця.

— А ми з Петром так і зробили: я стріляв у повітря, а він — у злочинця.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

І чому воно так виходить: наші законотворці мудрують над законами, аби усім нам жилося краще, а виходить, як казав один «знавець» української мови, зовсім наоборіт. Багато суперечок викликала пенсійна реформа. Не за горами той час, коли народ «ощасливлять» новим Житловим кодексом. Його окремі фрагменти вже озвучували депутати. Судячи з почутого, захоплення він може викликати хіба що у тих, хто його писав. Це і надихнуло нашого художника з м. Херсона Вадима Симиногу намалювати карикатуру: книга Житлового кодексу стоїть у вигляді намету («Перець» № 8). Вона і слугує якомусь чоловікові за житло. З намету стирчать ноги пожильця, який обладнав своє помешкання ще й пічкою-буржуйкою.

Наші читачі, зрозуміло, не реготали з такої перспективи, а гірко усміхалися. Журі прочитало отой гіркий гумор і назвало переможців. У восьмому турі ними стали: **Віктор КАЙНАР з м. Яготина, що на Київщині** — ***«Новосел: «А опалюю житло сторінками із цього кодексу»;*** **Костянтин МАСЛОВ із смт Іванівки Одеської області** — ***«Маєш пічку-буржуйку — значить, теж буржуй»*** та **Володимир ЄМЕЦЬ із м. Старокостянтинова Хмельницької області** — ***«Яке ж то житло, коли п'яти мерзнуть?!»***

Вітаємо!

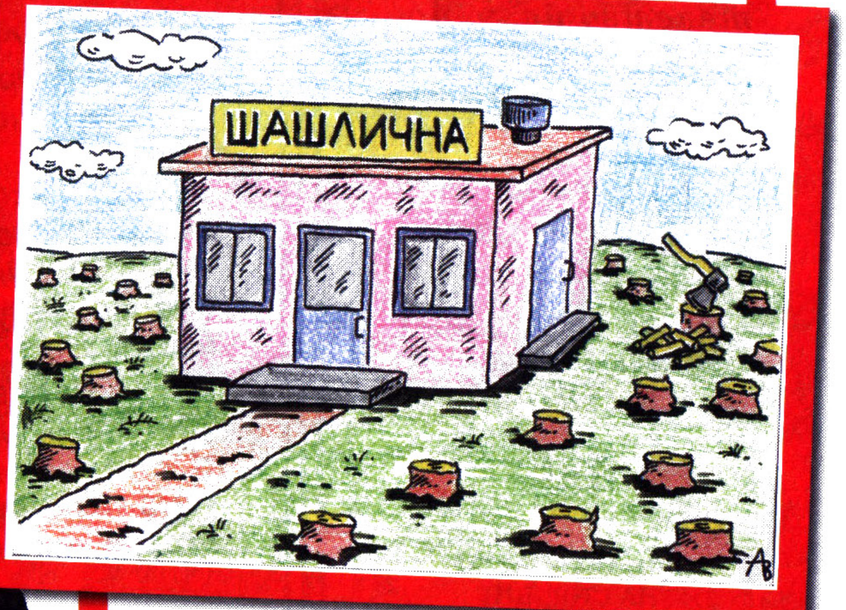

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до малюнка Володимира Адамовича.

На переможців чекають призи!

ДУМКИ ВГОЛОС

◆ *Фортуна ніколи не буває самотньою: вона або з тобою, або з кимось іншим.*

◆ *Щоб не бути білою вороною, не попадайте у чорні списки.*

◆ *Багатства на той світ не забрати, але скільки туди йдуть через нього.*

◆ *Можновладці й ладні б затягнуть паски, так животи не дозволяють.*

◆ *Голий нуль, а вдає із себе бублика.*

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

Страшне перо не в гусака...

«Хто заплатив за сіно для громадського бугая, тим він буде використовуватись за прямим призначенням».

«Охоче вийду заміж за чоловіка олігархічної орієнтації».

«Після сушки жінкам не треба одразу виходити з приміщення на сиру погоду, щоб не розкрутитись».

«Майстерня обслуговує автомобілі, які проживають у віддалених селах поза чергою».

«Продам півкабана з ратицями на холодець у живому вигляді».

«Приймаєм заявки на поломку телевізорів у позаурочний час з 9 до 12 год.».

«Будьте обережні! Туристи в лісі і біля водойм».

(Із оголошень).
Надіслав Іван ТОКАР.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Діти швидше навчаються говорити, ніж мовчати.

ВІДПОВІДІ НА КРУГОСЛІВ, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 9

Ландо. Дояр. Ярмо. Моток. Токар. Артур. Турне. Небо. Бобер. Берест. Естрада. Радар. Рік. Ікт. Тол. Оля. Яма. Масло. Слово. Волан.

Іноземний гумор

ЯК?!

— Доброго ранку, пане Кон! Куди ви так поспішаєте?

— Та от вирішив застрахувати дачу на випадок пожежі і граду.

— Ну, щодо пожежі, то зрозуміло, але не збагну, як ви це вчините із градом?

ПОЯСНИВ

Один учений цілий рік прожив у Арізоні, намагаючись виясниm, чому виють койоти. І все — марно. Врешті звернувся з тією загадкою до місцевого дідуся, і той сказав:

— Причина дуже проста. Тут на сотні кілометрів довкруж нема жодного дерева — самі кактуси.

Місяць червень... Час для спогадів про шкільні роки, для зустрічей колишніх випускників... Для роздумів про збіглий час...

Коли ми проводили першу зустріч нашого класу — через п'ять років по закінченні гімназії, — на центральному місці за столом цілком природно сиділи: Коко — двієчник, але рокер, спортсмен і веселун, а коло нього — Пепі, вродлива наша відмінниця.

бо їй у голові все тільки мільйони. Потім, на наступній зустрічі класу, будучи депутатом, просунувся в центр, виголошував заздоровні тости і вітав нас, колишніх однокласників, Жеко, а його депутатський «Мерседес» чекав на нього перед закладом, щоб повернути його назад у столицю для важливих державних справ...

«Ну, добре,— злиться дружина, бо кожного разу, приходячи із

Валері КАКАЧЕВ

ЗУСТРІЧ КЛАСУ

На десятиліття, природно, найвидніше місце зайняв Гечо, бо став важною птахою в комсомолі і міг уладнати справи з готелем, житлом... Але на п'ятнадцятиліття там сів Сімо, який був одружений на софіянці, що працювала в якомусь міністерстві і кожен місяць їздила в службове відрядження на Захід та мала тамтешнє авто.

На двадцятиріччя не сумнівалися, хто буде в центрі і виголошуватиме тости,— Лачо, лідер місцевих демократичних мітингів.

П'ятьма роками пізніше на центральне місце сів Мінчо, який в учнівські роки тренувався з боротьби. Весь той заклад, де ми зібралися, був цілком його, заодно зі співачкою. Як тільки не подобалась якась пісня, Мінчо стріляв із пістолета по оркестрові, а поліцай приходив, щоб чемно спитати Мінчо, чи нема проблем...

На наступному зборі на чільне місце сіла Дечка, бо була велика бізнес-дама з мільйонами обороту і купою нерухомої власності... Дуже діловита жінка, навіть забула дати на складчину п'ятнадцять левів,

зустрічі класу, розказую, як там усе було,— он скільки того народу вмудряється протовпитися, щоб сісти на центральне місце за столом, тільки ти, ніби в покару, все десь збоку сидиш»... Знаєте, яка та жіноча балаканина. Врешті не витримав і сказав:

— Слухай-но, жінко, у мене є свій план. Вирішив, що на шістдесятиліття від дня закінчення гімназії я буду в центрі. Я буду виголошувати тости!

— То ж тоді вам мусить бути по сімдесят вісім років! Чи ще й доживе хто до цього, чи ні?! — скипіла дружина. — Середня тривалість життя чоловіків у Болгарії — шістдесят вісім років!

— Знаю, жінко, але така моя тактика — не псувати собі нервів, а природним шляхом досягти центрального місця...

— Може, ти й правий,— сказала вона після короткого роздуму і взялася готувати мій улюблений гарнір до шампіньйонів — кропиву з рисом.

Із болгарської переклав
Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

ТО НЕ ВІН

Хазяїн готелю чує, що в одному із готельних номерів співають, і питає адміністратора:

– Ви дали рахунок пожильцеві із сто двадцять восьмого?

– Так, сеньйоре.

– А чого ж він співає?

– Та він не співає, то його відспівують.

ЛИЦАРСТВО

— Думаю, що серед сучасних чоловіків уже нема лицарів.

— Є. Я знаю одного, який цілий рік не цілував своєї дружини, але застрілив чоловіка, який це зробив.

З нагоди 130-ліття від дня народження Пабло ПІКАССО

НЕ ВСЕ ТАК ПРОСТО

Говорячи про шлях до вершин мистецтва, Пікассо казав, що вже в дитинстві малював, як Рафаель, і тільки в літах навчився малювати, як дитина...

ПРО ДОВГОЛІТТЯ

Якось один французький лікар сказав Пікассо:

— Як знавець анатомії, запевняю вас, що з медичної точки зору люди, зображені вами, викликають великі сумніви.

— Можливо,— відповів художник. — Але хочу запевнити мосьє, що вони житимуть значно довше, ніж ваші пацієнти.

ЧОМУ

Вернісаж... Пікассо, як завжди, оточений гуртом шанувальників. Один із них цікавиться:

— Ким із великих живописців минулого ви найбільше захоплюєтеся?

— Рубенсом.

— Чому?

— Щонайперше тому, що із двох тисяч картин, які він створив, збереглося на сьогоднішній день близько чотирьох тисяч.

ВИЗНАННЯ МАЙСТРА

Паризький поліційний експерт Гі Існар показав Пікассо три картини, підписані його іменем.

— Жодна не моя! — сказав Пікассо. — А втім,— додав він з усмішкою, показуючи на одну із тих робіт,— ця не така вже й погана. Тут можете залишити мій підпис.

ВАЖКЕ ПИТАННЯ

Пабло Пікассо запросила на відвідини одна французька школа. Зустріли його там дуже тепло й урочисто. Щоб показати гостеві, які гарні знання мають учні, один із учителів звернувся до дітей, аби ті назвали відомих художників. Маленька дівчинка теж підняла руку.

— Гойя, Сезан та Пікассо,— вигосила вона.

— А чому Пікассо? — спитав учитель, бажаючи зробити приємне гостеві.

Мала не знала, що відповісти. По її щічках потекли сльози.

Пікассо підійшов до неї, приязно поплескав по плічку і сказав:

— Не плач, дівчинко, я теж не знаю...

ЗДІЙСНЕННЯ БАЖАННЯ

До Пікассо навідалася дуже моторна дама. Оббігала усі кімнати і, задихавшись, нарешті присіла в майстерні.

— О, як би я хотіла,— вигукнула в запалі,— захопити з собою хоча б частку ваших багатих барв!

— Ваше бажання вже здійснилося,— сказав художник,— ви сіли якраз на мою палітру.

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

Кросворд із секретом

Розгадуючи цей кросворд, беріть до уваги тільки чорні числа у верхньому лівому кутку клітинок. Коли кросворд розгадаєте, випишіть літери, які позначені червоними числами в нижньому правому кутку клітинок — від 1 до 21, і окремо — від 22 до 42. Тоді ви прочитаєте два українські народні прислів'я: одне — про скупу людину, а друге — про ледачу.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Роман Е. Войнич. 9. Анка- ... у кінофільмі «Чапаєв». 12. Щось вигадане, неіснуюче, фантастичне. 14. Остання буква грецького алфавіту. 15. Стародавня Греція. 17. Мореплавець Васко да... 18. Міфічна істота — напівлюдина, напівкінь. 19. Льотчик-винищувач найвищого класу. 21. Скоро ... мовиться, та не скоро діло робиться. 22. Кордон, границя. 26. П'єса «Циганка...». 27. Вираз обличчя. 29. Тимчасове житло. 31. Український поет. 35. Тренувальний бій двох спортсменів у боксі, фехтуванні. 36. Актриса Ума ... 37. Агрегат для складання сіна, соломи. 38. Обласний центр у Киргизії.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Навчальний заклад. 2. Ім'я автора роману «Аристократ з Вапнярки». 3. Зірка в сузір'ї Ліри. 4. Духовний наставник у мусульман. 5. ... Крим, ... Рим, а ... попова груша. 6. Розділовий ... 7. Невеликий, закінчений драматичний твір. 8. Огида. 10. ... за розум зайшов. 11. Курортне місто в Криму. 12. Героїня твору Лесі Українки «Лісова пісня». 13. Музична нота. 16. Марка українського автобуса. 20. Дорогоцінний метал. 23. ... — УНСО. 24. Дивиться, як ... на нові ворота. 25. Прізвище героя оповідання А. Чехова «Ванька». 28. Етап гри, змагання, конкурсу. 30. Автоматизована система управління (абр.). 31. Станція технічного обслуговування (абр.). 32. Фарба для креслення. 33. Текстове повідомлення по мобільному. 34. Грошова одиниця Японії.

Склав Андрій КОРЧИНСЬКИЙ.

м. Кодима на Одещині.

ПЕРЕЦЬ № 10 (1626)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 14. 10. 2011. Підписано до друку 25. 10. 2011. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 6940 прим. Зам. 0110110. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Відсканував і опрацював
Олег ЛЕСЬКІВ

perec-ua.

Індекс 74393

Андрій САЄНКО

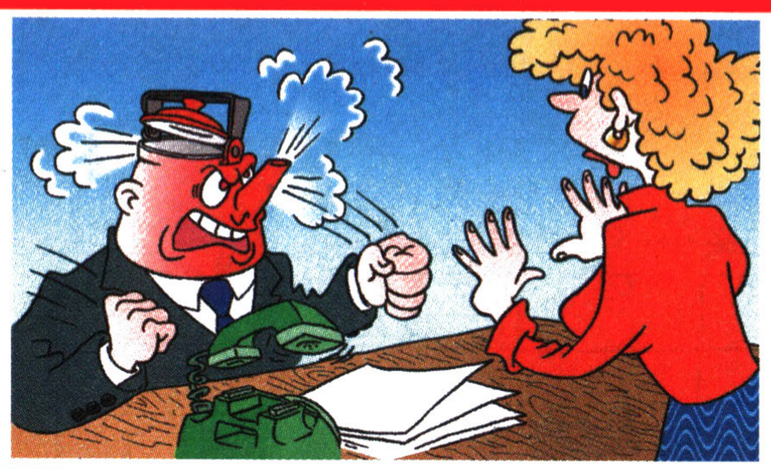

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

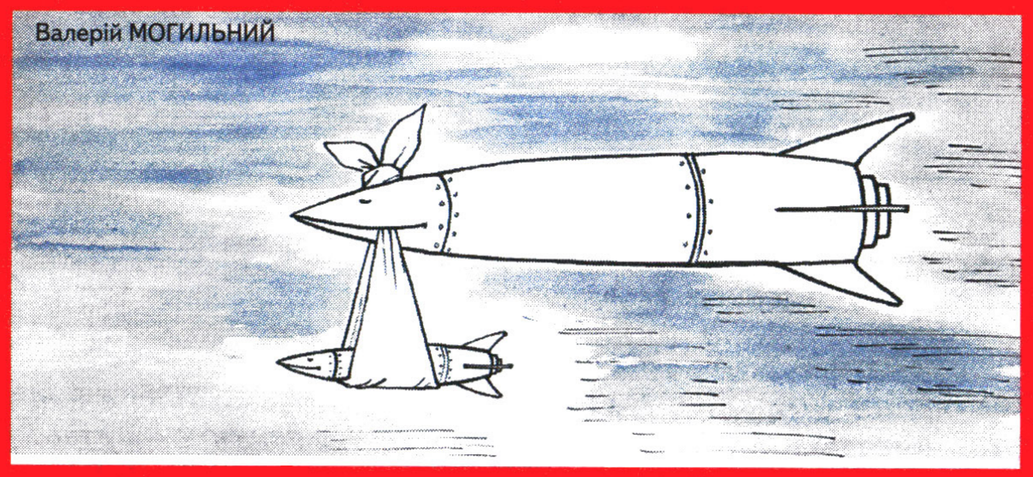

Валерій ЧМИРЬОВ

Валерій КОНОНЕНКО

Олександр БАЗИЛЕВИЧ

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

perec-ua.

perec-ua.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!